

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. T.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí rady žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j. ČTÚ-62 206/2014-603/IX. vyř., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2021, č. j. 14 A 35/2020 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 8. 2014, č. j. ČTÚ-29 155/2012-636/IV. vyř. - JaP, podle § 64 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na návrh společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. (dále jen „společnost T-Mobile“) uložil žalobkyni povinnost uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací u telefonních stanic č. X a č. X v zúčtovacích obdobích od 13. 6. 2008 do 12. 9. 2008 v celkové výši 10.523,50 Kč s příslušenstvím a navrhovateli přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 422 Kč za uhrazený správní poplatek. Předseda rady žalovaného rozhodnutím ze dne 12. 4. 2016, č. j. ČTÚ-62 206/2014-603, rozklad žalobkyně zamítl a uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 4. 2016 a je vykonatelné dnem 1. 5. 2016.

[2] Dne 14. 2. 2019 podala žalobkyně žádost o obnovu správního řízení ukončeného uvedeným rozhodnutím o rozkladu, ve které uvedla, že dodatek k účastnické smlouvě ze dne 5. 5. 2008 zcela zjevně není podepsán jejím pravým podpisem, přičemž na podporu tohoto tvrzení přiložila další smlouvy uzavřené s navrhovatelem, na nichž figuroval její skutečný podpis.

[3] Předseda rady žalovaného rozhodnutím ze dne 18. 10. 2019, č. j. ČTÚ-62 206/2014-603/VI. vyř., podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tuto žádost o obnovu řízení zamítl. Rozhodnutím rady žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j. ČTÚ-62 206/2014-603/IX. vyř., byl podle § 90 odst. 5 ve spojení s § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítnut rozklad žalobkyně a uvedené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení bylo potvrzeno.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 6. 5. 2021, č. j. 14 A 35/2020 - 39, žalobu proti tomuto rozhodnutí rady žalovaného zamítl.

[5] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že aktivní procesní legitimace k podání návrhu na obnovu řízení je podle § 100 odst. 2 správního řádu založena nemožností uplatnit důvod obnovy v odvolacím (rozkladovém) řízení. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že se o údajném padělání svého podpisu dozvěděla po nahlédnutí do správního spisu dne 6. 2. 2019, a za důvod nahlédnutí označila odmítnutí předání všech podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2014, č. j. ČTÚ-29 155/2012-636/IV. vyř. - JaP, poskytovatelem služby jejímu zástupci. Smlouva obsahující údajně zfalšovaný podpis žalobkyně však byla součástí správního spisu vedeného ve věci dluhu za služby elektronické komunikace. Žalobkyně tak mohla vznést námitku nepravosti svého podpisu již v řízení, o jehož obnovu následně žádala, neboť se s tímto nedostatkem mohla tehdy seznámit. Za situace, kdy nebyla splněna uvedená nezbytná podmínka pro vedení řízení o obnově, nemusela již rada žalovaného podle § 51 odst. 3 správního řádu provádět dokazování písmoznaleckým posudkem, neboť jeho obsah by neměl žádný vliv na závěr o nutnosti zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Rada žalovaného tedy nepochybila, když s ohledem na zásadu procesní ekonomie tento důkaz neprovedla.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti namítla, že její argumentace uplatňovaná v řízení před správními orgány i městským soudem se opírala o nepravdivost důkazů provedených ve správním řízení. S poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1595/2011, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2006, sp. zn. 33 Cdo 988/2004, o něž opřel rozkladový orgán své rozhodnutí, jí nezbylo, než dostát své důkazní povinnosti návrhem na opatření písmoznaleckého posudku

pokračování

za účelem ověření pravosti podpisu na příslušné listině, a to zvláště za situace, kdy podklady k jeho provedení odmítl žalovaný dvakrát vydat. Vylučovací spojka „anebo“ dělící větu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu stanoví obě podmínky obnovy řízení na roveň, a činí je tak na sobě zcela nezávislými. V posuzované věci tedy postačilo prokázat, že důkazy provedené v původním řízení se ukázaly nepravdivými, přičemž nebylo rozhodné, zda v jeho rámci mohl být uplatněn důkazní návrh učiněný v rámci řízení o obnově.

[8] Na podporu této argumentace stěžovatelka zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 - 103, podle něhož lze provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost. Rovněž poukázala na skutečnost, že teprve až orgán činný v trestním řízení přiměl žalovaného k vyjádření, že originál listiny opatřené jejím padělaným podpisem skutečně existuje a v případě potřeby znaleckého zkoumání v řízení před soudem je k dispozici. Policejní orgán dále uzavřel, že spor založený na případném zfalšování podpisu má rozhodnout příslušný soud, který může v případě nejasností nařídit i požadované zkoumání originálu dodatku smlouvy ze dne 5. 5. 2008, který je podle provedeného šetření uložen v archivu společnosti T-Mobile.

[9] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podle § 100 odst. 2 správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl její důvod uplatnit v odvolacím řízení. Listinné důkazy, jichž teprve nyní (též v rámci trestního oznámení) stěžovatelka využívá k prokázání svého tvrzení o nepravém podpisu pod jednou z nich, přitom mohla rozporovat již v rámci správního řízení. Důvod obnovy řízení spočívající v údajném zfalšovaném podpisu na smlouvě tak mohl být uplatněn již v odvolacím řízení, a proto se stěžovatelka nemůže domáhat obnovy řízení. Přitom uvedené omezení obsažené v § 100 odst. 2 správního řádu se vztahuje k oběma důvodům obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tedy i ke skutečnosti, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Navíc pouhým zpochybněním pravosti podpisu nelze bez dalšího považovat tento důvod obnovy řízení za naplněný, a to zvláště za situace, kdy nepravdivost předmětné listiny nebyla doložena žádným důkazem a v soudním řízení stěžovatelka jen nově tvrdí, že originál smlouvy s rozporovaným podpisem je v archivu společnosti T-Mobile. Ani v rámci šetření trestního oznámení nedospěl policejní orgán k závěru o spáchání trestného činu a danou věc odložil. Stěžovatelkou zmíněný judikát Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 100/2006 není relevantní pro posouzení důvodnosti její žádosti o obnovu pravomocně skončeného správního řízení, neboť se týká pouze možnosti správního soudu provádět další důkazy nad rámec přezkoumávaného rozhodnutí. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[11] K vyjádření žalovaného zaslala stěžovatelka repliku, ve které znovu uvedla, že pro obnovu řízení stačí splnění jednoho z důvodů uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy i skutečnosti, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Na podporu tohoto argumentu odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 919/16, a komentář k tomuto ustanovení správního řádu. Dále zmínila,

že podala návrh na pokračování v trestním řízení, neboť se jí v řízení před správním soudem nedostalo ochrany proti falšování důkazů.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nicméně z jejího obsahu vyplývá, že tak učinila jen z důvodů uvedených v písmenech a) a b) tohoto ustanovení.

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[15] Podle stěžovatelky byly v posuzované věci splněny podmínky pro obnovu řízení o uložení povinnosti uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací u dvou telefonních stanic, neboť v něm provedený důkaz dodatkem účastnické smlouvy ze dne 5. 5. 2008 se ukázal být nepravdivým kvůli nepravosti jejího podpisu. Za této situace si měl žalovaný za účelem řádného posouzení žádosti o obnovu řízení opatřit písmoznalecký posudek, což neučinil.

[16] Podle § 100 odst. 1 správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[17] Podle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoli správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

[18] Ze znění § 100 odst. 2 věty druhé správního řádu tedy vyplývá, že obnovy původního řízení se nemůže domáhat jeho účastník, který mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím

pokračování

řízení, a to jak v případě, že jej v uskutečněném odvolacím řízení neuplatnil, tak i v případě, že odvolání vůbec nepodal nebo odvolací řízení neproběhlo. Nemožnost uplatnění důvodu obnovy v odvolacím řízení přitom představuje další podmínku pro obnovu řízení na žádost účastníka, a proto v tomto směru nepostačuje ani naplnění všech předpokladů uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu. Vyloučení možnosti domáhat se obnovy řízení v případě účastníka, jenž mohl skutečnosti uvedené v žádosti o obnovu uplatnit již v odvolacím řízení a neučinil tak, se proto vztahuje na všechny důvody uvedené v tomto ustanovení, a to včetně nepravdivosti důkazů provedených v původním řízení. Důvodem této úpravy je nepochybně zabránění obstrukčnímu jednání a zbytečnému protahování již projednané a rozhodnutí věci. Pokud totiž účastník mohl důvod obnovy uplatnit již v odvolacím řízení, aniž mu v tom cokoli bránilo, není v takovém případě žádoucí zásah do pravomocně skončeného rozhodnutí. Tento závěr se opírá o jednoznačné znění a naprosto zřejmý účel citovaných ustanovení správního řádu, jejichž aplikace na posuzovanou věc tedy nepředstavuje posouzení složité právní otázky. Stejným způsobem nazírá na znění ustanovení § 100 odst. 2 věty druhé správního řádu také odborná literatura (srov. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 866 a násl.).

[19] V dané věci byl již v průběhu původního správního řízení založen ve spisovém materiálu dodatek účastnické smlouvy ze dne 5. 5. 2008, který měl být podle tvrzení uvedeného v žádosti o obnovu opatřen nepravým podpisem. Tuto skutečnost vyplývající již z návrhu společnosti T-Mobile na rozhodnutí sporu o povinnosti k peněžitému plnění sepsaného dne 6. 2. 2012, jehož přílohou byla i předmětná listina, nezpochybňuje ani samotná stěžovatelka, která toliko uvádí, že se o zfalšování svého podpisu dozvěděla až po pravomocném skončení řízení, jehož obnovu navrhla. Nicméně o údajné nepravosti svého podpisu na zmíněné listině se mohla stěžovatelka nepochybně dozvědět již v rámci původního správního řízení, pokud by nahlédla do správního spisu. Takto však nepostupovala, a proto s ohledem na znění § 100 odst. 2 věty druhé s. ř. s. se nyní nemůže účinně domáhat obnovy řízení z důvodu nepravdivosti v něm provedeného důkazu. S ohledem na nesplnění jedné ze základních a neodstranitelných podmínek řízení o obnově žalovaný nepochybil, když si na návrh stěžovatelky neopatřil písmoznalecký posudek a její žádost o obnovu bez dalšího zamítl.

[20] Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 7 Afs 100/2006, není přílehlavý, neboť v něm byla řešena problematika možnosti provádění nových důkazů v řízení před správním soudem, nikoli přípustnosti obnovy řízení podle správního řádu. Stěžovatelčin zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 919/16, ani úryvek z komentáře se pak nezabývaly podmínkou obnovy řízení zakotvenou v ustanovení § 100 odst. 2 věty druhé správního řádu, bez jejíhož splnění by nepřicházela aplikace tohoto institutu v úvahu ani za situace, kdyby se zmíněná listina opatřená ve správním řízení ukázala skutečně být nepravdivou, jak již bylo zmíněno.

[21] Lze tedy shrnout, že městský soud posoudil uvedenou právní otázku správně a řízení před správními orgány nebylo zatíženo vadou, jež by mohla ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Proto nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu